

A movie poster for the film 'Amelie'. The central image shows a woman with blonde hair, Cathy Gohlkeová, kneeling on a dirt path in a historical European town. She is looking at a young girl with blonde hair wearing a bright red coat. The girl is standing and looking back at the woman. In the background, there are brick buildings, a street sign that says 'HALT', and a red banner with a white swastika hanging from a building. The scene is lit with warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is poignant and historical.

• Cathy Gohlkeová •

ZACHRÁŇTE

Amelie

ZACHRÁŇTE
Amelie

Cathy Gohlkeová

ZACHRÁŇTE

Amelie

i527.net

Copyright © 2014 by Cathy Gohlke
Slovak edition © 2017 by i527.net
with permission of Tyndale House Publishers, Inc.

Originally published in the U.S.A. under the title
Saving Amelie, by Cathy Gohlke
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
i527.net, s.r.o.
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-23-2

Pre Dana
a tých tridsaťdva rokov plných dobrodružstiev.
Navždy ťa budem milovať.

*„Preto muž opustí svojho otca a svoju matku,
prípúta sa k svojej manželke:
a stanú sa jedným telom.“*

GENEZIS 2, 24

✧ Časť I. ✧

August 1939

I

RACHEL KRAMEROVÁ prekryla ľanovým obrúskom poburujúci titulok ranných novín: „Vedec z Výskumného ústavu v Cold Spring Harbor sa spojil s Hitlerom.“ Zdvihla zrak a nevinne sa usmiala na otca, ktorý práve vstúpil do úhľadnej jedálne.

„Nemusíš to predo mnou schovávať.“ Jeho oči, ktoré boli podliate krvou a mierne vyčítavé, sa stretli s jej pohľadom, keď si sadol za vrch vylešteného stola z mahagónového dreva. „Už mi volali z ústavu.“

Rachel preletela pohľadom stoickú tvár ich majordóma, keď nalieval otcovi kávu. Vzápätí starostlivo sformulovala svoju poznámku. „Samozrejme, že to nie je pravda.“

„Spolčený s Führerom? Ty veríš pomäteným rečiam toho vyšínutého novinárskeho pisára Younga?“ posmieval sa. „No tak, Rachel,“ vytiahol obrúsok z krúžka, „predsa ma dobre poznáš.“

„Pravdaže, otec. Ale chcem pochopiť...“

„Prečo je táto cesta taká podstatná? Sama zistíš, že zahraniční korešpondenti zveličujú – celkom iste preto, aby predali americké noviny. Robia to však na úkor medzinárodných vzťahov a dobrých ľudí, ktorí vykonávajú zásluhnú prácu.“

Možnože nebola viac než absolventka univerzity bez skúseností, ale rozhodne ju nikto zosmiešňovať nebude. „Tvrdí tiež, že Hitler obviňuje Poliakov, že narušili pokoj v Európe. Obviňuje ich z blížiacej sa vojny, čo je v podstate leš, aby zdôvodnil inváziu. Ak je to pravda – ak by naozaj zaútočil na Poľsko –, potom mu skutočne nemôžeš veriť, otec. A ak má tento žurnalista pravdu, potom budú ľudia veriť...“

„Ľudia uveria tomu, čomu chcú veriť – čo je pre nich výhodné a prospešné.“ Odsunul sa od stola s hriankou v ruke. „Nesmieš venovať

pozornosť takýmto plátkom. Celé je to propaganda. Som si istý, že Herr Hitler vie, čo robí. Auto tu bude každú chvíľu. Si zbalená?“

„Otec, žiadny normálny človek teraz nejde do Nemecka. Američanov odtiaľ evakovali.“

„Uisťujem ťa, že som úplne normálny.“ Zastal a pohladil ju po líci, čo preňho nebolo typické. „A ty si predurčená na veľké veci.“ Potiahol naškrobené manžety na svoje miesto. „Pamätaj si, Rachel, je to ‚Herr Hitler‘. Nemci nestrpia neúctu.“

„Áno, otec, ale ty a ja... my musíme porozumieť...“

On však už prešiel cez miestnosť a ukázal na svoj kabát. „Jeffries, dohľadni na šófera. Nesmieme zmeškať lietadlo. Kde máš tašky, Rachel?“

Úmyselne zložila obrúsok. Prinútila sa potlačiť svoju výbušnú povahu a podvoliť – len pre tento výlet... *kým nepochopíš, že toto je moja posledná cesta do Frankfurtu – do Nemecka – a že náš vzťah sa musí radikálne zmeniť... len čo sa vrátíme do New Yorku.* „Moja batožina čaká pri dverách.“

O dva dni neskôr si Rachel natiahla na zápästia letné biele rukavice, akoby tým chcela vybudovať strategickú bariéru medzi svojou osobou a nemeckým mestom, ktoré kedysi dôverne poznala. Už to bolo päť rokov, čo jazdila po širokých nedotknutých uliciach Frankfurtu. Stredoveké vežičky a pestrofarebné geometrické murované stavby vyzerali stále rovnako. Ale každá do neba sa týčiaca a širokánska lipa, ktorá skrášľovala hlavnú triedu – každá jedna právom predstavovala orientačný bod –, bola vyšklbnutá z koreňov a nahradená oceľovými tyčami, na ktorých boli zavesené šesť metrové jasnočervené transparenty vystavujúce čierne hákové kríže v bielych kruhoch. *Ebenovo čierne pavúky premočené hanbou.*

„Nerob si starosti. Nebude to dlho trvať. Zakrátko budeš mať po lekárskej prehliadke. Poslednú si vynechala, takže nesmieš namietat, ak táto bude trochu dlhšia.“ Otec sa neprítomne usmial. Navlhčil si pery a pritisol ich k sebe. „Vlak nám odchádza o siedmej,“ zamumlal a zadíval sa z okna. „Nezdržíme sa.“

Prikázala rukám, aby nehybne spočívali v lone. Jeho strojené uistenie ju veľmi neutešilo. Prečo len pristúpila na tú nenávidenú fyzickú

prehliadku, ktorá sa koná každé dva roky a vedú ju lekári, ktorí sa jej hnusia? Prečo vôbec prišla do Nemecka? Nedokázala to pochopiť.

Nuž teda... dokázala. Rachel si počuteľne povzdychla a pozrela na pochudnutého egocentrického muža vedľa seba. Stalo sa to preto, že naliehal, pretože sa pohádali ako nikdy predtým, pretože prosil, potom dotieral a nakoniec prikázal. Pretože je adoptovaná, nepoznala iného otca, a pretože jej matka ho milovala – aspoň takého, aký býval kedysi, kým ešte žila. A predovšetkým preto, lebo Rachelin nový zamestnávateľ súhlasil s odkladom jej nástupu na 20. septembra.

Oprela sa o pohodlné chladné kožené sedadlo a prinútila sa zhlboka dýchať. Pripustila, že mu dopriala tento darček na rozlúčku, toto utvrdenie jej dôvery v neho, i keď začala mať očividné pochybnosti o jeho celoživotnej práci.

Práci, v ktorej sa priam až zvrátene snažil nájsť spôsob, ako zlikvidovať tuberkulózu, vraha jej matky. Pozornosť ľudí sa čoraz viac sústreďovala na ním zbožňovaný výskum eugeniky. Pomohli tomu búrlivé protesty zarytých investigatívnych novinárov pôsobiacich doma aj v zahraničí. Keď bude po tom martýriu, s radosťou sa od toho bude dištancovať.

Azda tento čin na uzmiernenie utlmí správa, že ju zamestnali v divadle Campbell Playhouse – na začiatok ako dievča pre všetko a poskoka. Ak sa osvedčí, budú s ňou počítať aj v novembri, keď sa budú sťahovať do Los Angeles – zasa o jeden krok bližšie k rozhlasovému divadelnému predstaveniu. To by jej otca naskrz vytočilo. Opovrhoval rozhlasovými hrami viac ako jej vystúpeniami v modernom divadle na univerzite. Jej profesorom a „podobným divadelníkom“ dával za vinu, že pod ich vplyvom začala nezávisle rozmýšľať. Povie mu to hneď, ako sa vrátia do New Yorku. Pokiaľ išlo o Rachel, nemohlo to byť skôr.

No najprv musela pretrpieť lekársku prehliadku vo Frankfurte a galavečer v Berlíne. Galavečer sa konal na počesť jej otca a nemeckých vedcov a ich prelomovej činnosti v oblasti eugeniky. Na galavečere sa zúčastní aj Gerhardt a jej kamarátka z detstva Kristine. Zamávala rukou, ako keby jej pristála na líci mucha. Čo tým Kristine myslela, keď jej v liste písala: „Gerhardt a iné veci, o ktorých nemôžem písať,“ a zmienka, že „sa hrozne bojí“ o svoju dcéru Amelie? Bol to prvý list za päť rokov, ktorý Rachel od svojej bývalej kamarátky dostala.

Zámerne si prehodila jednu nohu cez druhú. *Možno už Kristine unavilo hrať sa na milučkú nemeckú Hausfrau. Dobre jej tak. To má za to, že ma zradila.* Rachel si zahryzla do pery. Znelo to kruto, dokonca aj na ňu.

Čierny mercedes obišiel brehy voľne tečúcej rieky Mohan a konečne dorazil na vydláždenú príjazdovú cestu rozľahlého Ústavu pre dedičnosť, biológiu a rasovú čistotu. Vodič – obutý v čiernych topánkach, s hranatou bradou, zosobnenie nemeckej výkonnosti v uniforme SS – jej otvoril dvere.

Rachel sa zhlboka nadýchla. Podala mu ruku a vykročila na chodník.

Lea Hartmanová stisla manželovu ruku, keď čakala na dlhej sterilnej chodbe. Ešteže Friederich dostal skvelý darček – trojdňovú vojenskú priepustku! Nevedela si predstaviť, že by absolvovala cestu vlakom sama, najmä nie s tým strašným uzlíkom, ktorý každým míňajúcim mestom narastal viac a viac a zvieral jej žalúdok stále silnejšie.

Navštevovala ústav každé dva roky, pokiaľ si pamätá. Peniaze a žiadnosť o prehliadky prichádzali zo samotného ústavu, hoci nikdy nepochopila prečo – vedela len, že to má niečo spoločné s jej matkou, ktorá zomrela pri pôrode v ústave.

Ako malému dieťaťu jej prehliadky poskytovali možnosť zažiť dlhú vzrušujúcu cestu vlakom, na ktorej ju sprevádzala jej Oma. Dokonca ani autoritársky prístup lekárov a ich očividné znechutenie celkom neskazili radosť z tejto čarovnej cesty, vďaka ktorej sa aspoň na chvíľu vzdialila z Oberammergau. V puberte sa však začala vyšetrujúcich lekárov hanbiť a zlomyseľné sestričky jej naháňali strach, no bála sa odmietnuť ich požiadavky. V šesnástich im napísala list, v ktorom odvážne vyhlásila, že si už viac neželá prísť, že jej zdravie slúži, a preto už nevidí zmysel ďalšej prehliadky. Na ďalší týždeň zastalo pred dverami starej mamy so škripajúcimi pneumatikami auto z ústavu. Napriek Ominým protestom vodič predložil akúsi zmluvu, ktorú Oma podpísala, keď jej zverili Leu, a v momente trielil aj s tínedžerkou do Frankfurtu. Išla sama. Zavreli ju na dva týždne do bielej presklenej miestnosti v stiesnenej časti sterilného ústavu. Sestričky ju budili každú hodinu, lekári ju vyšetروvali každý deň – detailne a dôkladne. Lea sa neodvážila znovu namietat.

Zavrtela sa na stoličke. Friederich sa na ňu usmial a stisol jej ruku, aby ju upokojil. Lea sa zhlboka nadýchla a oprela o stenu.

Teraz bola vydatá – takmer osemnásť mesiacov – a hoci sa desila tejto tradičnej prehliadky, dúfala, že jej povedia, prečo nemôže otehotnieť. Žiadna zjavná príčina na to nebola. Spolu s Friederichom zúfalo chceli dieťa – niekoľko detí. Zavrela oči a opäť mlčky prosíkala o milosť, za prebudenie svojej maternice.

Manžel jej rukou hladil chrbát. Snažil sa ju zbaviť napätia. Mal silné a drsné ruky rezbára – velikánske a citlivé na nuansy dreva, no ešte viac citlivé boli na jej potreby, na jej emócie, na každý jej nádych. Ako veľmi ho milovala! Ako jej chýbal, keď ho nasadili do prvej horskej divízie – bez ohľadu na to, že kasárne lemovali ich rodný Oberammergau. Ako sa bála, že ho pošlú na jednu z tých Führerových misií, aby mohol zaistiť viac „životného priestoru“ pre svoj *Volk*. Ako sa bála, že by ju mohol prestať ľúbiť.

Dvere do vyšetrovacej miestnosti sa otvorili.

„Doktor Mengele!“ Spoznala ho len pred dvoma rokmi. Nikdy by si tohto lekára nevybrala, aj keď sama presne nevedela povedať prečo. Prehliadky, bez ohľadu na to, kto ich vykonával, boli v podstate stále o tom istom. Bol to iba jej pocit. A nevraveli jej snáď stokrát, aby verila svojim pocitom, svojim inštinktom? Neboli spoľahlivé a mohli by ju oklamať. Ani ony, ani ona neboli dôveryhodné.

„Môžem tam ísť so svojou ženou, Herr doktor?“ Friederich sa postavil k nej. Lea cítila, ako jej do stavcov preniká manželova sila.

„Na vyšetrenie?“ Doktor Mengele zdvihol pobavene obočie. „*Nein*.“ Vzápätí nevrlo odvrkol: „Počkajte tu.“

„Chceli by sme sa s vami porozprávať, Herr doktor, o jednej záležitosti, ktorá je pre nás veľmi dôležitá,“ vytrvalo pokračoval Friederich.

„Dospelá žena azda dokáže rozprávať sama, či nie?“ Z pobavenia doktora Mengeleho sa razom stalo pohrdanie. Ani na Leu nekývol, len odvrkol a vošiel dnu.

Lea sa ešte raz pozrela do manželových znepokojených očí. Cítila, ako jej zovretím ruky dodal odvalu, a nasledovala doktora Josefa Mengeleho do vyšetrovacej miestnosti.

Friederich si skontroloval hodinky. Ak sa hodinám na chodbe dalo veriť, tak Lea bola za zavretými dverami len štyridsaťsedem minút, ale jemu to pripadalo ako celá večnosť.

Nebol veľmi nadšený z toho, že jeho žena pôjde do Frankfurtu. Nikdy nepochopil, akú moc má ústav nad jeho ženou, prečo sa bojí a zároveň takmer podlizuje týmto lekárom. Vzal si ju však za ženu – za ženu, ktorú skôr on videl v nej než ona sama v sebe – v dobrom aj v zlom a toto, ako sám usúdil, bolo súčasťou balenia. Nezakazoval jej tam ísť. Mala z nich príliš veľký strach, aby to urobil.

V týchto časoch sa neoplatí vzoprieť autoritám, pretože to bude mať následky – následky, ktoré si teraz Lea nemôže dovoliť, keďže Friederich nebýva často doma. Posledná vec, ktorú by si želal, je, aby nejakí muži z ústavu otravovali doma jeho ženu, keď tam nie je a nemôže ju ochrániť. Bude pre ňu lepšie ostať neviditeľná. Z toho mála, čo vedel o Führerových „rokovaniach“ s Poľskom, porozumel, že jeho aj s jednotkou môžu každým okamihom odvieť na východ. Mal šťastie, že vôbec dostal priepustku.

Friederich si prehrabol rukami vlasy, opäť sťažka dosadol na lavicu bez opierky a prsty zvieral medzi kolenami.

Bol to jednoduchý muž. Miloval svoju ženu, svojho Boha a svoj kostol, svoju krajinu, svoje rezbárstvo, Oberammergau s jeho zvláštnosťami a vášňou pre pašiové hry. Bol to vďačný muž. Jediná vec, ktorá mu v živote chýbala, boli deti, ktoré by spolu počali a následne vychovali. Nemal pocit, že je sebecké žiadať od Boha takúto vec.

Uvažoval, či Lea položí tomu doktorovi tie správne otázky, či na niečo nezabudne. Bola to pohotová a bystrá žena, ale čím viac sa blížili k Frankfurtu, tým detinskejšie sa správala. A doktor Mengele, nech to bol ktokoľvek, pôsobil veľmi neprístupne.

Friederich sa pozrel na svoje vreckové hodinky, potom znova na nástenné hodiny. Chcel svoju ženu odvieť z toho miesta, ísť domov do Oberammergau – domov do ich chladného alpského údolia, za všetkým, čo poznali a milovali. Len si prial, aby sa nemusel vrátiť do kasární, prial si, aby mohol vziať svoju ženu domov a milovať sa s ňou. Nešlo o to, že by nechcel slúžiť svojej krajine alebo miloval Nemecko menej než to ostatné. Teda, miloval Nemecko, v ktorom vyrastal. Ale toto nové Nemecko – Nemecko z posledných siedmich

rokov so svojimi Norimberskými zákonmi plnými nenávisťou, ktoré prenasledovali Židov, s večným obťažovaním veriacich, s neustálymi požiadavkami na väčší životný priestor a so zameraním na čistú árijskú rasu – bolo už úplne iné. Bolo to niečo, čo nedokázal uchopiť tak ľahko, ako napríklad drevo.

Ako každý iný Nemec, aj on dúfal a jasal, keď Adolf Hitler sľuboval, že svoju krajinu pozdvihne po tej ponižujúcej Versaillskej zmluve. Chcel byť čímisi viac než len smradom v nozdrách celého sveta a vytvoriť pre svoju rodinu pekný život. Ale nie na úkor toho, čo je ľudské alebo slušné. Nie, ak by to znamenalo hanobiť Boha na nebi či urobiť si z ich Führera svoj idol.

Zatvoril oči, aby potlačil svoje obavy o Leu a politickú situáciu. Chcel si vyčistiť hlavu. Nebol správny čas na to, aby sa dohadoval sám so sebou o veciach, ktoré aj tak nemohol ovládať.

Sústredil sa na betlehem, ktorý vyrezával doma na pracovnom stole. Na drevo sa mohol vždy spoľahnúť. Tesne predtým než ho odvedli na vojnu, dokončil poslednú časť stáda oviec. V mysli si predstavoval drobné točité vruby drevenej vlny a mierne farbivo, ktoré Lea na jeho prosbu použila v štrbinkách. Áno, niečo s nádychom pálenej umbry by tomu dodalo na intenzite a vytvorilo väčší rozmer. Jeho žena mala dokonalý cit pre detail. Bolo preňho potešením sledovať, ako maľuje drevené sochy, ktoré vyrezal – ten výtvor bol spoločný.

Friederich práve počítal cenu farbív a moridiel, ktoré bude potrebovať na celé súsošie, keď nič jeho myšlienok zrazu prerušilo ostré klapotanie ženských podpätkov na vyleštenej dlažbe. Jej vôňa ju predbehla. Otvoril oči a okamžite mal pocit, akoby sa ocitol v inom svete. Niečo v tvári tej ženy mu pripadalo až desivo povedomé, ale celkový zovňajšok bol na nepoznanie.

Nápadne krásna. Povedal by, že bola nápadne krásna. Aj ona bola stredne vysoká. Jej oči mali rovnakú jasnomodrú farbu. Jej vlasy boli rovnako zlatisté, ale už ich nemala zapletené okolo hlavy ako pred hodinou. Kadere mala voľne rozpustené vo vlnitých prstencoch. Tak veľmi sa jej kolísali, až sa zdalo, že sa trblietali. Jej nechty – ohnivočervené – ladili s jej perami. Mala oblečené pančuchy so švom vo farbe pokožky a úzke topánky s vysokým opätkom. Keď zastala a spolu sa otočila k dverám, zdôrazňovali jej štíhle členky a ukazovali pevné lýtko v tom najlepšom svetle.

To všetko si všimol predtým, než postrehol opásaný zafirovomodrý kostým, ktorý bol úhľadný a sedel presne na tých správnych miestach. Zatvoril oči a znova ich otvoril. Stále tam bola a blížila sa k nemu.

Chudý muž v strednom veku vedľa nej vystúpil vpred a zablokoval mu výhľad. „*Entschuldigung*, tu je čakáreň doktora Verschuera?“

Friederich nedokázal rozprávať, nedokázal ani rozmýšľať. Okrem toho, nepoznal ani žiadneho doktora Verschuera – alebo áno?

V tej chvíli vyšla z dverí na opačnej strane chodby bleďá a rozrušená žena v sesterskej uniforme a náhlila sa k nim. „Doktor Kramer – prosím, ste na nesprávnej chodbe. Ambulancia doktora Verschuera je týmto smerom.“ Vrhla na Friedericha kradmý pohľad a kývla rukou mužovi s preriedenými šedivými vlasmi a nádhernej mladej žene, aby išli smerom, odkiaľ prišli.

„Lea,“ pošepol Friederich. „Lea,“ zvolal hlasnejšie.

Žena v kostýme s opaskom sa otočila. S očakávaním vykročil smerom k nej, ale v jej očiach sa nezračilo poznanie. Sestrička popadla ženu za ruku, ťahajúc ju po chodbe a ďalej cez dvere.

Friederich tam chvíľu stál a netušil, čo má robiť, či má ísť za ňou. Vtom sa dvere do vyšetrovne vedľa neho otvorili a do náručia mu vletela manželka s prepadnutou tvárou a rozstrapatenými vrkočmi.

2

GERHARDT SCHLICK si vybral cigaretu zo strieborného puzdra a pridržal si ju pod nosom. Pričuchol si k aromatickému tabaku. Oceňoval maličkosti, ktoré mu ponúkal život príslušníka SS – dobré jedlo, dobré víno, krásne ženy a občasný dar vo forme amerického tabaku.

S úsmevom si zapálil cigaretu a vdýchol dym – dlho a pomaly. Počítal s tým, že po dnešnej noci sa mu doplnia zásoby o minimálne dve z týchto položiek. A pre muža jeho pozície príde vo vhodnom čase určite aj ostatné. Skontroloval svoj odraz v zrkadle. Bol viac než spokojný. Narovnal plecيا a poposúval kabát slávnostnej uniformy, aby mu dobre sedel. Potom sa pozrel na hodiny a ústa sa mu zachmúrili.

„Kristine!“ zahučal. Nemal by prísť neskoro – nie dnes večer. Budú tam všetci významní príslušníci SS vrátane Himmlera, všetci vzdelanci z nacistickej strany. Bude tam chýbať len Führer a Gerhardt si bol istý, že to bolo Goebbelsovým zámerom – nepochybne išlo o nejaký projekt na zvýšenie propagandy.

Ten večer si mali uctiť tých, ktorí mali za úlohu posilniť nemeckú rodovú líniu prostredníctvom eugeniky – mali vytvoriť čistú rasu zbavenú slabosti, ktorú predstavovalo podradné kríženie s nenordickými rasami. Nešlo o nič iné, len o kampaň na rapídne zvýšenie nordickej populácie Nemecka. Dokonalý plán na obnovenie právoplatnej pozície Nemecka vo svete – v celom svete.

Gerhardt sa videl, ako v rámci tohto impozantného projektu postupuje v hodnostiach SS. O jednu priečku rebríka by si pomohol tým, keby sa oženil s nadmieru prijateľnou adoptovanou dcérou popredného amerického vedca – doktora Rudolpha Kramera. Dokonalé

spojenie germánskych génov – nordické črty, fyzická sila a krása, intelekt... pre rišu obrázok dokonalej rodiny.

Znova sa usmial. Neprekážalo by mu slúžiť svojej vlasti – nie s Rachel Kramerovou.

Mohol sa spoľahnúť na doktora Verschuera a doktora Mengeleho. A od toho populudňajšieho telefonátu z ústavu sa domnieval, že s minimálnym presvedčaním by mohol rátať aj so spolupracou doktora Kramera.

V ceste mu stála len jedna vec. Možno dve.

V tej chvíli vošla do miestnosti Kristine Schlicková. Nesmelo sa zakrútila. Ľadovomodrá saténová róba dodala jej očiarn iskrú. Ako sa v nej vznášala, vlnila svojím ladne tvarovaným telom.

Ich štvorročná dcéra pri pohľade na krútiacu sa mamu radostne zatlieskala. Kristine vzala dieťa na ruky a pobožkala ju na líce. Amelie potľapkala mamu po lícach a zamrnkala neharmonický prúd slabík.

Gerhardta opustila obozretnosť a rozšírili sa mu oči. Bolo nesporné, že má krásnu ženu. Bola úžasná – to musel pripustiť. A mala aj iné obstojné vlastnosti. Rodí však geneticky nedokonalé deti a to bolo v novom Nemecku neodpustiteľné.

„Tak?“ spýtala sa váhavo. „Páči sa ti to?“

Otázka ženy, ktorá pozná odpoveď, ale bojí sa tomu uveriť. Otázka ženy, ktorá prosí, aby jej povedali, že je nádherná.

Ale Gerhardt pohádala prosením, rovnako ako pohádala Kristine a svojou neprijateľne hluchou dcérou. Vypustil emócie – všetky podoby slabosti –, čo nebolo ťažké, keď si na to nastavil myseľ. A on to urobil. Pleskol večernými rukavicami o stehno, nedbajúc na náhle zdeseenie v očiach svojho dieťaťa, keď ho matka položila na zem a zaclonila ju, aby sa k nej nepriblížil. „Auto už čaká. Kvôli tebe prídeme neskoro.“

Rachel sa vo svojej hotelovej izbe otočila pred vysokánskym zrkadlom na jednu stranu, naklonila hlavu nabok, potom sa obrátila na druhú stranu. Zbožňovala zelenú farbu. Keby si ju obliekla na slávnosť, prihrála by tým len na ďalšiu hádku s otcom. Trval na tom, aby si obliekla kráľovskú modrú farbu, nech jej vynikne tvár, oči aj vlasy. Pretože ten galavečer bude na jeho počesť a na počesť jeho práce, ako aj spoločného výskumu eugeniky dvoch krajín a sveta, vyhlasoval, že je nevyhnutné,

najmä v týchto neistých časoch, vystupovať vo všetkých smeroch čo najlepšie a najzdvorilejšie. Zagúľala očami, no napokon privolila.

Musela uznať, že tá tmavá farba, nazberaný výstrih a splývavý hodváb jej pristali viac než čokoliek, čo mala v skrini. A pretože tú farbu vybral jej otec, bez váhania za to zaplatil nekresťanské peniaze. Uvažovala, že sa jej budú hodiť na rôzne udalosti v New Yorku – možno na operu alebo na prvú noc v koncertnej sále Radio City Music Hall.

Rachel zdvihla bradu a narovнала si chrbát. Bolo jej jedno, že púťala veľkú pozornosť, a tiež jej bolo jedno, že sa tam ukáže Kristine a Gerhardt Schlick. Asi by jej to nebolo ukradnuté, keby s Kristine zostala v kontakte. To ju ranilo najviac – že ju náhle opustila.

Od malička vedela, že Kristine chce život, manžela a vlastnú rodinu – toto si dievčatá navzájom prezradili. A prečo nie? Kristine bola skutočne láskavá, inteligentná a nádherná žena. Rachel pripustila – hoci len pred sebou –, že odsúvala svoju priateľku nabok príliš často a príliš dlho.

Kristine bez váhania poskytla útechu Gerhardtovi a jeho dotknutej pýche, keď pred piatimi rokmi stál v newyorskom salóniku Kramarovcov. Bol zúrivy a nedokázal uveriť, že jeho ponuku na sobáš devätnásťročná Rachel odmietla. Vzal si Kristine, aby jej urobil natruc, tým si bola istá. Kristine si ho však vzala, pretože sa doňho zamilovala na prvý pohľad. Nevedela sa dočkať svojej veľkej chvíle, keď zažiarí na ďalekých nemeckých brehoch bez Rachel, ktorá by ju zabláňala.

Čo ak teraz ľutuje svoju voľbu... no a, čo ma vlastne po tom?

„Rachel?“ Jej otec zaklopal na dvere. „Je čas.“

„Už idem,“ zvolala, natiahla si cez ramená svetlú štólu a opatrne si ešte naniesla rúž. Nechala ho na sekundu vyschnúť, potom si vzala do rúk čiernostriebornú hodvábnu kabelku, ktorá jej ladila s topánkami, a odkráčala do arény.

Pred honosnými dverami do tanečnej sály si Jason Young skontroloval klobúk, utiahol si kravatu a vystrel plecيا. Nemohol uveriť, aké má šťastie. Dva roky sledoval nepolapiteľného doktora Kramera cez Organizáciu na výskum eugeniky v Cold Spring Harbor. Ani raz nemal ten „šialený vedec“, ako ho Jason nazval, čas na rozhovor na žiadnom brehu Atlantiku – a Kramer navštevoval Nemecko často. Ani